

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LIGIA HOTIN

Surprinzătoarele coincidențe numerice ale vieții

-Volumul 1-

Hexagramele și tiparul vieții

LETRAS

Scrie. Publică.

Totul a început cu răsfoirea unei cărți îngălbenite de vreme.

Un grup de persoane, reunite cu totul întâmplător și, desfășurând activități din cele mai banale, se trezește pe neașteptate, în fața unor unei întrebări incitante: indiciile numerice, identificate în scrieri din vechime, pot fi oare interpretate într-o cheie pe care descoperirile științifice ale ultimelor decenii ne-o pun la dispoziție?

Argumentul cel mai puternic, care pledează pentru o astfel de interpretare, îl reprezintă coincidențele care ies la iveală pe măsură ce informațiile din scrierile ce au străbătut milenii se întregesc, ca într-un puzzle, cu constatările pe care știința le-a făcut într-o epocă apropiată contemporaneității, în cele mai variate domenii: embriogeneză, fizică cuantică, genetică.

Simplă întâmplare?

Cei opt membri ai grupului consideră că, dacă ar fi fost o singură coincidență, da, ar fi putut-o numi întâmplare. Dar, pe măsură ce își aruncă privirea asupra altor scrieri, descoperă alte și alte coincidențe, astfel încât, ceea ce putea părea la început o întâmplare, li se reliefează a avea caracteristicile unui algoritm.

Algoritm, deci numere aflate într-o relație strict determinată de niște reguli.

Putem noi descifra aceste reguli?

Surprinzătoarele coincidențe numerice ale vieții

Până unde putem aplica aceste reguli?

Felul în care cele opt personaje încearcă să răspundă acestor întrebări, dar și altora, este în egală măsură o interpretare personală și, totodată, o invitație pentru fiecare dintre cei care vor citi cartea, de a privi și din alt unghi realitatea căreia, ființa noastră îi este deopotrivă autor, actor și spectator.

Ligia Hotin

Deși situat într-un fel de luminiș în mijlocul pădurii, conacul nu se putea spune că era izolat. Un drum, cândva pietruit și suficient de lat pentru a permite circulația câte unei mașini pe fiecare sens de mers, începea din dreptul gării, străbătea pădurea, trecea prin fața porții monumentale a conacului și continua spre munte. În trecere prin pădure, prin culoarea sa gri-bej, drumul întregea un ansamblu cromatic pe care numai toamna îl poate etala cu generozitate, atât în arbori cât și în covorul de frunze.

Semănând mai mult a drum forestier, era totuși practicabil dar, din cauza lucrărilor de reabilitare începute cu ceva timp în urmă, Vlad Miclea prefera să meargă prin covorul de frunze, foșnetul acestora amintindu-i de lungile plimbări făcute alături de Felicia Aprodu.

O cunoscuse în urmă cu numai 6 luni, când, din poziția unui inginer constructor rămas fără loc de muncă, răspunsese anunțului sec din ziar: “căutăm specialist în restaurare conace vechi”.

Deși experiența sa provenea în exclusivitate din lucrări de construcții civile și industriale, Vlad a pus mâna pe telefon și a sunat la numărul indicat în anunț, având astfel parte de un schimb scurt dar precis de

Surprinzătoarele coincidențe numerice ale vieții
replaci, în urma căruia au stabilit o întâlnire pentru a
se cunoaște și a vedea despre ce lucrări era vorba.

Câteva zile după discuția telefonică, Vlad pleca din București. În cele câteva ore ale drumului își impusese să admire peisajul fără să se lase furat de tentația schițării de strategii de abordare a Feliciei Aprodu.

Constată că drumul național pe care venise trecea chiar prin dreptul gării și, cu uimire, zări un indicator îndreptat spre o zonă ce se distingea cu ușurință ca fiind împădurită, “spre conacul De Sus”. Ce nume o mai fi și asta? Auzise de multe denumiri cu terminația de “sus”, dar în toate, “sus” era atașat unui nume de localități. Chiar nu auzise de un astfel de nume.

După câțiva kilometri prin pădurea ce străjuia de o parte și de alta drumul, înaintând printr-un luminiș, Vlad zări conacul. De abia când se apropie de el, își dădu seama că, ceea ce el luase inițial drept conac era de fapt poarta de intrare, o construcție rectangulară cu două turnuri de o parte și de alta a porții masive din lemn, încorporată și ea în construcția propriu-zisă. Poarta fiind deschisă, înaintă pe aleea cu pietriș spre conac și, odată intrat în curte, zări cu adevărat conacul care, în pofida bătrâneții sale vizibile în starea zidurilor, se ridica impozant înconjurat de o sumedenie de alte construcții mult mai mici ca dimensiune și înălțime.

Se vedea nu numai că era vechi dar, din păcate, putu observa că o aripă a sa era prăbușită, rămânând numai colți din ceea ce fuseseră pereții unei structuri pătrate. Și, cu toate acestea, din fiecare zid, arcadă sau

fereastră răzbateau petice din frumusețea cu care conacul trebuie să fi fost învelit în zilele lui de glorie.

Alea pe care mergea se termina în dreptul unor trepte măcinate de vreme. Și, în capul treptelor, pe o estradă mărginită de 6 coloane în cel mai curat stil românesc îl aștepta o femeie care își etala vârsta înaintată printr-o distincție cu adevărat demnă de proprietara unui conac.

Felicia Aprodu îi întinse mâna:

– Bine ați venit domnule Vlad Miclea, sunt Felicia Aprodu. Cum a fost drumul?

– Sărut-mâna doamnă. Am avut o călătorie foarte plăcută și, recunosc, că nu mă așteptam ca la sfârșitul ei să găsesc, practic în mijlocul pădurii, o construcție în pur stil neo-românesc.

– Așa este. Conacul a fost început de bunicul meu, în 1895. Din păcate el nu a mai apucat să îl vadă terminat. Tatăl meu a continuat munca începută de tatăl său și a adus conacul la forma finală în 1925. Dar nu cred că ați bătut atâta cale doar ca să aflați istoria conacului, nu?

– Ba, să vă spun drept chiar aș dori să o cunosc. Ansamblul de construcții este remarcabil de armonios și, se vede chiar de la o primă evaluare, că a fost construit cu multă grijă și profesionalism. Și mai este ceva, nu știu cum să vă spun, dar să știți că fiecare clădire, mai ales cele vechi, are un așa zis suflet al ei, pe care îl simți nu numai intrând în clădire, dar chiar doar uitându-te la ea.

Surprinzătoarele coincidențe numerice ale vieții

– Și simțiți așa ceva acum? Simțiți sufletul ei?

Respect pentru oameni și cărți

– Nu știu încă dacă simt sufletul ei, dar simt ceva ce ma intrigă, clădirea, sau mai bine zis ansamblul acesta în mod sigur spune ceva. Dar evident este nevoie de mai mult timp pentru a descifra ce anume. Dar, ce s-a întâmplat cu aripa de sud a conacului?

– S-a întâmplat în perioada în care conacul nu era locuit, eu fiind în acea perioadă în străinătate. În urma unei furtuni violente, copacul din apropierea zidului conacului s-a prăbușit peste acesta. Din păcate, pagubele nu s-au limitat la geamurile sparte și, din cauza vechimii, structura de rezistență a clădirii a fost afectată în acea zonă. De fapt, pagubele au fost mult mai mari, deoarece încăperea care a avut cel mai mult de suferit în urma aceluia nefericit eveniment a fost biblioteca, o bibliotecă formată din mii de volume adunate de pe mai multe meridiane, cu dragoste dar și cu efort.

– Ce s-a întâmplat cu cărțile?

– Au fost adunate în cutii mari de lemn și depozitate într-un beci.

– Îmi spuneți cumva că și acum se găsesc în beci? În aceste condiții ar cam trebui să le considerați pierdute. La cum arată conacul mă îndoiesc că beciul ar reprezenta într-adevar un spațiu propice depozitării unor cărți.

– Nu, nu mai sunt acolo. Între timp am amenajat o alta bibliotecă în partea centrală a conacului și, toate cărțile le-am mutat în alte cutii într-una din clădirile

anexă pe care sunt convinsă că le-ați observat deja. În biblioteca cea nouă am dus doar un număr foarte redus de cărți. Pentru restul este neapărat nevoie de refacerea structurii părții de sud a conacului. De fapt acesta este motivul principal pentru care am dat anunțul în ziar. Doresc cu orice preț să mă bucur din nou de liniștea și frumusețea bibliotecii. Dar mai avem timp pentru povestit. Întâi însă ar trebui să îmi spuneți ce știți să faceți.

Vlad îi prezentă succinct dar concret toate lucrările la care participase în calitate de inginer constructor, de la imobile de locuit sau de birouri, până la hale de producție.

– Ce experiență aveți ca restaurator?

– Nici una.

– Și atunci de ce ați răspuns anunțului meu? Nu v-ați gândit că ar fi vorba de o restaurare în sens artistic?

Vlad își roti privirea parcurgând întregul perimetru al conacului.

– La vederea anunțului am gândit că, în general, conacele sunt niște construcții cu o vechime de cel puțin 100 de ani. La această vârstă se pune în mod imperativ problema consolidării și reparării acestora, cu alte cuvinte asigurarea condițiilor de continuitate în siguranță a existenței construcției respective. Deci pregătirea mea profesională și experiența acumulată reprezentau exact ceea ce trebuia în acest sens. Există probabilitatea – dar foarte redusă – ca natura lucrărilor să fie strict de restaurare artistică, implicând poate

Surprinzătoarele coincidențe numerice ale vieții

chiar și pictura murală de exemplu, dar mi-am spus că cel care a dat anunțul ar fi menționat în mod sigur acest aspect. Cum anunțul era un pic cam sec, logica mea a fost să răspund, convins fiind că este vorba de lucrări de construcții.

– Domnule Miclea, apreciez franchețea răspunsului și logica demersului. Așa este. Doresc să aduc conacul la forma pe care o avea la 1925 sau, pentru a fi și mai precisă, la forma pe care și-a dorit-o bunicul meu.

Urmară ore de discuții, răstimp în care Felicia Aprodu îi arată lui Vlad planurile conacului, rămase de la tatăl sau. Partea finală a discuțiilor se axă pe problema bugetului și a graficului în timp privind derularea lucrărilor.

Strângerea de mână care urmase schimbului final de replici, a constituit începutul unei prietenii care lui Vlad avea să îi schimbe viața, iar Feliciei avea să îi aducă sentimentul împlinirii menirii ei pe pământ.

La scurt timp după acea primă întâlnire, curtea încăpătoare a conacului se umplu de materiale de toate soiurile, fațada acestuia căpătând aspectul unei uriașe pânze de paianjen, datorat acoperirii schelelor cu plasele de protecție. Echipele de muncitori își începeau munca încă de la ora 6 dimineața și, astfel, toată întinderea zilei era dominată de sunetul forfotei continue.

Vlad se mută într-una dintre cele două încăperi pe care Felicia i le-a pus la dispoziție. Cea de a doua încăpere, dominată de o masă lungă de stejar, primi, prin abundența de planuri, schițe și hârtii, titulatura îndreptățită de birou.

Lucrările de consolidare și restaurare ale conacului au început, chiar de la debut, să se încadreze în rutina atât de cunoscută a unei vieți de șantier.

Deși era evident că zgomotele șantierului ar fi trebuit să o deranjeze pe Felicia, aceasta nu a făcut absolut nici o remarcă în acest sens, ba mai mult chiar, evita să se intersecteze cu echipele de lucrători, cu ocazia plimbărilor ei zilnice spre pădure sau iazul din spatele conacului.

Dar, începând cu o cafea luată împreună, continuând apoi cu invitațiile la masa de prânz,

invitații pe care Vlad le găsea din ce în ce mai plăcute, Felicia îl solicita din ce în ce mai mult să o însoțească în plimbările ei. La rândul lui, Vlad o chema destul de des să își spună părerea despre felul în care prindeau contur noile forme ale conacului. Și ușor, ușor, fiecare dintre ei ajunsese să aștepte cu nerăbdare și să savureze orele petrecute împreună.

Lunile trecură și conacul începea să recapete forma pe care o imprimaseră constructorii inițiali după planurile bunicului Grigore, schelele schimbându-și forma în funcție de fazele restaurării. Doar aripa bibliotecii rămăsese încă cu schelele inițiale pe ea și acoperită, parcă pentru a fi ferită de priviri indiscrete.

Primăvara lăsase loc verii și atmosfera era plină de frumusețea zilelor lungi însorite.

După plimbarea prin încăperile renovate ale etajului întâi al conacului, Felicia și Vlad ieșiră pe terasa largă de unde privește iazului rătăcit la poalele muntelui își tăia pur și simplu respirația indiferent cât de des îl vedeai. Aproximarea dintre ei îl determinase pe Vlad să îi ceară Felicieii să îi spună pe nume, renunțând la apelativul de “domnule” pe care aceasta obișnuia să îl folosească.

Felicia își ridică ochii spre vârful muntelui:

– Știi Vlad, m-am întrebat de multe ori și chiar am încercat să îmi dau răspunsuri, de ce munții exercită o atracție deosebită asupra oamenilor, incitându-i să le atribuie o aură de mister, de ascuns, de supranatural, de ancestral și totodată de eternitate?